

Szakács Gábor: 70 év, 70 írás című könyvéről

Gazda József székely író

Szakács Gábor, aki a Magyar Demokratának – Magyarország egyik nemzeti elkötelezettségű lapjának – **bő két évtized óta** a munkatársa, **70 év 70 írás** című könyvében válogatott írásait gyűjtötte, szerkesztette egybe. Feltűnő és szokatlan, hogy a borítón a szerző neve és a cím nemcsak latin betűkkel, hanem ősi rovásírásunk jeleivel is megjelenik. Ha egyéb nem, már ez is felkeltheti a figyelmünket. És rögtön fel is tehetjük a kérdést: **miért tarthatta ezt fontosnak Szakács Gábor?**

Ezzel nemcsak munkásságának egyik ágára, ősi magyar rovásírásunk kutatására, annak megvallására, érte folytatott harcára utal – mert a mi furcsa tudományos „erőterünkben” ezért is harcolnunk kell –, hanem üzenet jellege is van ennek a címnek. Igenis, vállalnunk kell múltunkat, nemzeti mivoltunkat, értékeinket. Azaz – tömören kifejezve –: őseink arcát. S ha van „legfőbb jellemzőjük” Szakács Gábor e könyvébe foglalt írásoknak, akkor éppen ez az! Az elkötelezettség nemzete, annak értékei, múltja, s jelenben folyó harcai, küzdelmei vagy egyetemes értelemben: a Jó mellett. Egyetlen írás sincs a könyvben, mely ne ezt az elkötelezettséget szolgálja. Mely ne a harc szellemében születne.

Írásai küldetésvállalásoknak is felfoghatók. Mindenikük egy-egy fontos – soha nem periferikus jellegű – kérdést vet fel, közelít meg. Közös jellemzőjük: az alaposság. Mindenik témáját a hitelesség igényével járja körül, célja annak józanul alátámasztott megközelítése és birtokba adása. Gyakran választ beszélőtársat, aki a célba vett kérdésben kutató szakember, s mint ilyen: hitelesnek számít.

Vaskos írásokban járja körül nemzeti szimbólumaink, fontos történelmi színhelyeink sorsát, jelenlegi helyzetét, állapotát. Ilyen a Regnum Marianum, melynek „újjáépítése – II. János Pál pápa szerint – jelképe lesz a magyar egyház és a magyar nemzet feltámadásának”. Az is kiderül az írásból (A tétovázás bére – a Regnum Marianum újjáépítése), hogy helyébe hamis kicsengésű '56-os emlékmű került a Gyurcsány-korszakban. „Minden népnek vannak olyan földrajzi egységei, műemlékei – írja –, amelyeket szentnek tekint, és ahol megemlékezéseit tartva a múltat összeköti a jövőjével. Magyarországon ezek közé tartozik a kommunizmus által 1951-ben lerombolt Regnum Marianum, amelynek még a föld alatti romjai is jelképes üzenetet hordoznak”. Írásában tiltakozik az újjáépítés ilyen vagy olyan indokkal való elodázása ellen.

De ugyanígy, mint „nemzeti ereklyéről”, s annak színhelyéről cikkezik az Ereklyés Országzászlónkról, melyet a Budapestet elfoglaló szovjet alakulatok távolítottak el, s helyébe a behódoló magyar propaganda már 1945 áprilisában a „felszabadító szovjet hadsereget” dicsőítő emlékművet emelt.

„Az országzászlót az különböztette meg a többi lobogótól – idézi az általa megkérdezett Nagy Zsolttól –, hogy Trianonra emlékeztetett, az elsőt 1928. augusztus 20-án állították fel éppen itt a szabadság-téren. (...) Ezt követően az ország többi részén is hasonló országzászlókat állítottak, hiszen az a magyar igazság legyőzhetetlenségébe vetett hit szimbóluma, mely leveti a reménytelenség fekete köntösét. Ezeknél tartja a társadalom gyűléseit, élni akarásának ünnepi megnyilvánulásait.”

Ennek a visszaállításáért emel szót a cikkíró. „A szovjet emlékmű egy zsarnoki birodalom jelképe, s ha csupán emlékmű, és alátemetett halottak híján nem szolgál kegyeleti célokat, akkor nincs helye az országban” – fogalmazza meg. „Olyan ez, mintha kést vágnának Budapest szívébe” – kölcsönzi Kiss Dénes megfogalmazását. (Az elpusztított nemzeti emlékhely).

Más írásaiban buzdít „a magyarság együvé tartozásának és oszthatatlanságának jelképének”, nemzeti múltunk szimbolikus

kegyhelyének, Ópusztaszernek (Ópusztaszer beázik) vagy a magyar múlt egyéb értékeinek (A szakrális somogyvári Kupavár) méltóbb megbecsülésére. Több írása szól a pálos rend múltjáról és jelenéről (Pálosok nyomában), a rejtélyes Pilis történelmi jelentőségű problematikájáról (Pilisszántói rejtélyek; Jött éve csodáknak – Attila király dicsősége).

Tudnunk kell múltunkat – vallja –, hogy erőt meríthessünk belőle. (Nándorfehérvár üzenete, A pozsonyi csata hiányos emlékei, Hunyadi Mátyás-émlékév). S valós múltunk feltárása ugyanúgy feladatunk. (A nemzetben gondolkozó történész – Padányi Viktor). Minden, ami nemzeti érték, fontos számunkra. Ilyen például a huszárintézmény, azaz a huszárság létrehozása (Vitézlő iskola – huszárok), melyet föltétlenül tudatosítanunk kell – vallja. Ugyancsak feladatunk az emlékéllátás a nemzetért hozott áldozatoknak, áldozathozóknak (Esterházy János tisztelete, A veszprémi vértanú – Bruszniai Árpád, Tóth Ilona emlékházában, Erdély mártírjai), s szól arról is, hogy ne feledjük megpróbáltatásainkat (Recsk, a magyar Gulág).

Mondhatjuk: szívügye – s ezzel a könyv egyik központi problematikája – a harc a rovásírásunk méltó megbecsültetéséért, nemzeti szempontból való fontossága tudatosításáért. Cikkek sorozata foglalkozik ezzel. Tisztelettel adózik azoknak, akik ezért tettek is. Forrai Sándorra több ízben is hivatkozik (Emlékezés Forrai Sándorra). Hosszasan idézi Mandics Györgyöt (Az ősi írás értéke). Teret kap a könyvben a két nagy megvalósítás, melyeknek a bölcsőjénél maga Szakács Gábor és felesége, Friedrich Klára is ott álltak, a bő tíz éven át folytatott rovásírás-versenyek mozgalma (Róva tanulni, Isten hozott rovásírásversenyek a XVI. kerületben, Rovásírásversenyek határok nélkül, Rovásírás, a magyar hagyaték), s ugyancsak népszerűsítő cikkekkel üdvözlí az Erdélyből, a Székely Nemzeti Tanács köréből indult rovásírásos helységtábla-mozgalmat. (Hagyományőrző településtáblák). S tiltakozik az ellen, hogy ezt egy „üzleti szakma” sajátítsa ki.

Ki-ki is kalandozik a Kárpát-medencéből, kiállva a súlyos nemzetközi bűntények feltárása mellett (A lengyelek tragédiája, Katyń). Cikktémái

között nincs egyetlen sem, amely valamiképpen ne lenne harcos, a nemzet, a mai és az egyetemes magyarság vagy az emberiség ügyét szolgáló.

S ezért jó, hogy megszületett írásainak ez a gyűjteménye is, hogy ismételten felhívja a figyelmünket tennivalóinkra, kötelességeink tömkelegére. Aki ezt a háromszázegynéhány oldalt elolvassa, több lesz, mélyebbről fogja látni, átérezni a dolgainkat, feladatainkat.

Végezetül hadd említsük meg, hogy a sorok mögött egy együtt végzett munka is hangot kap. Szülő-kerületükben, Sashalomban találtak egymásra az életét a rováskutatásnak és pedagógusi munkájának szentelő Friedrich Klárával. Ő vitte el férjét a rovásírás-kutatás felé, s a „férj” készítette a versírásban is jártas feleségét arra, hogy dallamaira – mert a zenélés és zeneszerzés is Szakács Gábor szenvedélyei közé tartozott – szövegeket írjon, szerezzen. Ezeknek a szövegeknek a felhasználásával jelentek meg közös lemezeik (Attila ifjúsága, Pogány imák, Rákóczi él).

Megjelent a **Háromszék** c. székely napilapban, 2022. 12. 09.

<https://www.3szek.ro/load/cikk/154653/szakacs-gabor:-70-ev-70-iras> Élő múlt

